

Садъкъ гледа отъ прозореца, слуша молбитѣ и сърдцето му се свива отъ мъжа и жалостъ. Слезя въ склада, отваря вратитѣ и сочи съ дветѣ ржце праздната дупка. Женитѣ не виждатъ нищо, нахълтватъ въ вжглищарницата, ровятъ земята, дирятъ остатъци, събиратъ прашинки.

— Защо се блъскате, не виждате ли, че нѣма нищо?

— Садъкъ, ти си най-добрия гимиджия въ свѣта, иди въ християнска земя и донеси вжглища за сиромаситѣ. Аллахъ ще ти позлати ржцетѣ!..

— Старъ съмъ вече, пкъ и времето не помага...

Не го оставятъ да приказва, дърпатъ дрехитѣ му, прегръщатъ колѣнетѣ му, мокрятъ съ сълзи грубитѣ му ржце и пакъ го молятъ. Той дига ржка да млъкнатъ, отправя очи къмъ небето и обещава:

— Аллахъ да ми е закрильникъ, ще ида за вжглища! ..

Сиромаситѣ се смиряватъ, докосватъ се до дрехата на Садъкъ и си отиватъ подгонени отъ вѣтъра...

*

Садъкъ отива на пристанището. Гимиитѣ се люшкатъ безпомощни върху вълнитѣ на морето, мачтитѣ скрибуцатъ, синджиритѣ протриватъ дебелитѣ дъски. Не намира никого на брѣга. Връща се назадъ, влазя въ низка, опушена кръчма. На маса до вратата седятъ моряци, пиятъ ракия, конякъ и приказватъ гръцки. Сѣда до тѣхъ, поржчва си горчиво кафе и слуша разговора на гимиджиитѣ. Старъ гръкъ разправя за незапомнена буря, за чудо въ морето. — Пжтуватъ по море за Еняда.